

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Katarzyna Szajner

Protokolant Monika Dworzyńska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2018 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy z wniosku B. Ł.

przy udziale Y.'ego D.

o zobowiązanie sprawcy przemocy do opuszczenia mieszkania

postanawia:

I. oddalić wniosek;

II. odstąpić od obciążania wnioskodawczyni kosztami postępowania;

III. przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu na rzecz adw. K. P. kwotę 295,20 zł brutto tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni z urzędu;

IV. zaliczyć nieuiszczone w sprawie koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni B. Ł. wystąpiła z wnioskiem w trybie art. 11a ust.

1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, o zobowiązanie uczestnika Y. D. do opuszczenia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego we W. przy ul. (...), zajmowanego wspólnie z wnioskodawczynią.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawczyni podniosła, że pozostawała w nieformalnym związku z uczestnikiem postępowania, z którego posiadają 7-letniego syna A.. Strony mieszkają razem w mieszkaniu komunalnym, do którego wnioskodawczyni utraciła tytuł prawny w związku z zadłużeniem mieszkania. Mieszkanie ma powierzchnię 63,64 m² i składa się z trzech pokoi, kuchni, łazienki, przedpokoju. Od 2013 r. uczestnik nadużywa alkoholu, pod jego wpływem urządził awantury. W 2015 r.

w wyniku działania wnioskodawczyni wszczęto procedurę Niebieskiej Karty, złożono wniosek do Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych we W. – wówczas zachowanie uczestnika postępowania uległo poprawie. Od około roku ponownie uczestnik nadużywa codziennie alkoholu i stosuje wobec wnioskodawczyni przemoc fizyczną i psychiczną, polegającą na biciu, wyzwiskach, popychaniu, szarpaniu, kierowaniu gróźb, także w obecności małoletniego syna. W maju 2017 r. pobił wnioskodawczynię uszkadzając jej bark. Nie łoży na utrzymanie dziecka. Uczestnik Y. D. ma 47 lat, posiada obywatelstwo gruzińskie oraz kartę stałego pobytu w Polsce, wykształcenie średnie, pracuje jako magazynier, ma możliwość więc wynajęcia pokoju i opuszczenia mieszkania. W żaden sposób wnioskodawczyni nie może dojść do porozumienia z uczestnikiem postępowania, który nie chce dobrowolnie opuścić mieszkania, nie chce także zmienić swojego agresywnego postępowania. Wnioskodawczyni ma 46 lat, choruje na migrenę, ubytek słuchu, atopowe zapalenie skóry, dychawicę oskrzelową, przewlekłą chorobę płuc,

skoliozę, przemieszczenie się krążka międzykręgowego szyjnego, uszkodzenie barku. Żyje w stanie dużego napięcia emocjonalnego, boi się byłego partnera, boi się o swoje bezpieczeństwo, cierpi z powodu stanów lękowych i bezsenności, bezsilności oraz ciągle upokorzenia powodują problemy emocjonalne. Stan zdrowia wnioskodawczyni wymaga spokoju, wsparcia i odpoczynku, a nie ciągłych awantur, strachu i upokarzania.

W odpowiedzi na wniosek, uczestnik wniósł o jego oddalenie, zaprzeczając wszelkim twierdzeniom wnioskodawczyni traktując je jako szkalujące jego wizerunek pomówienia nie mające pokrycia w dowodach ani faktach. Zdaniem uczestnika nigdy nie stosował on w stosunku do wnioskodawczyni przemocy psychicznej ani fizycznej. Nigdy nie nadużywał również alkoholu. Partycypował w kosztach utrzymania mieszkania.

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni B. Ł. i uczestnik postępowania Y. D. pozostawali w nieformalnym związku od 2006 r. do października 2016 r. Mają wspólnego syna A. D. (1), urodzonego w dniu (...) Wnioskodawczyni stale wspólnie zamieszkiwała z uczestnikiem od 2007 r. do lipca 2017 r. w mieszkaniu komunalnym położonym we W. przy ul. (...), którego głównym najemcą był ojciec wnioskodawczyni. Zajmowane mieszkanie o powierzchni 63,64 m² składa się z trzech pokoi, kuchni, łazienki oraz przedpokoju.

Oprócz wnioskodawczyni, jej ojca oraz uczestnika postępowania w mieszkaniu zamieszkiwały dzieci wnioskodawczyni z poprzedniego związku. Wnioskodawczyni wraz z uczestnikiem zajmowali wówczas wraz z nimi wspólny pokój. W 2009 r. zmarł ojciec wnioskodawczyni.

Początkowo relacje między wnioskodawczynią a uczestnikiem były dobre. Uczestnik pracował i utrzymywał rodzinę, a wnioskodawczyni zajmowała się wychowywaniem dzieci. W 2012 r. uczestnik zawarł umowę pożyczki w Banku (...) S.A. na kwotę 10.000 zł w celu spłaty zadłużenia zajmowanego przez strony lokalu. W dniu 8 listopada 2012 r. z uzyskanej kwoty pożyczki przelał na rzecz Zarządu Zasobu Komunalnego we W. kwotę 4.152, 75 zł tytułem spłaty pięciu rat zawartego w sprawie zadłużenia porozumienia nr (...). Następnie w dniu 9 listopada 2011 r. tytułem spłaty dalszych pięciu rat przelał kolejne 4.152,75 zł. Dokonał również uregulowania bieżących należności za lokal.

dowód:

- umowa pożyczki nr (...) z 2.11.2012 r., k. 125-128v;
- potwierdzenia przelewu, k. 129-133.

Relacje między wnioskodawczynią a uczestnikiem zaczęły się pogarszać od 2013 r., stopniowo przybierając na sile. Między stronami dochodzono do utarczek słownych, kłótni oraz przepychanek. Uczestnik postępowania często wracał w późnych godzinach nocnych do mieszkania po spożyciu alkoholu. Eskalacja konfliktu nastąpiła w 2015 r. W związku z tym z mieszkania wyprowadziły się dzieci uczestniczki z poprzedniego związku, które również uczestniczyły w awanturach. Po jednej z awantur z mieszkania wyprowadziła się córka wnioskodawczyni A. Ł..

dowód:

- zeznania świadka A. Ł., protokół rozprawy z dnia 20.04.2018 r., k. 101v-103v;
- zeznania świadka A. Ł., protokół rozprawy z dnia 11.09.2018 r., czas nagrania: 00:04:06-00:19:04, k. 142-142v;

- przesłuchanie wnioskodawczyni B. Ł., protokół rozprawy z dnia 11.09.2018 r., czas nagrania: 00:20:06-01:33:55, k. 142v-144v;
- przesłuchanie wnioskodawczyni B. Ł., protokół rozprawy z dnia 9.11.2018 r., czas nagrania: 00:05:24-00:44:41, k. 162-163;
- przesłuchanie uczestnika Y. D., protokół rozprawy z dnia 9.11.2018 r., czas nagrania: 00:44:52-03:04:48, k. 163-166.

Od sierpnia 2013 r. do grudnia 2017 r. pod adresem ul. (...) we W. Komisariat Policji W. odnotował pięć interwencji. W dniu 1 sierpnia 2013 r. B. Ł. zgłosiła fakt znęcania się nad nią przez Y. D.. W dniu 3 marca 2015 r. odnotowano awanturę wywołaną przez nietrzeźwego Y. D., z interwencji sporządzono notatkę. Podczas interwencji uczestnik oświadczył, że wypił jedno piwo i pokłócił się z wnioskodawczynią, a kłótnie trwają od dłuższego czasu. Następnie w obecności Policji mężczyzna opuścił lokal mieszkalny i udał się spać do swojego znajomego. Ponowna interwencja miała miejsce w dniu 29 kwietnia 2015 r. Podczas interwencji uczestniczka oświadczyła, że uczestnik wrócił do domu będąc w stanie nietrzeźwości, wszczął awanturę, wyzywał ją, był wulgarny i agresywny. Przed przybyciem patrolu Policji uczestnik zamknął się w pokoju z 5-letnim synem. Gdy polecono mu otworzyć pokój uczestnik nie otwierał, ani nie wykonywał wydawanych mu poleceń. Uczestnika obezwładniono i założono kajdanki. W związku z tym, że stwarzał zagrożenie dla życia i zdrowia innych doprowadzono go do (...) Ośrodka Pomocy Osobom Nietrzeźwym przy ul. (...). W dniu 7 maja 2017 r. wnioskodawczyni zgłosiła na Komisariacie Policji W. fakt znęcania się nad nią przez Y. D.. W dniu 20 grudnia 2017 r. miała miejsce ostatnia interwencja patrolu. B. Ł. miała wówczas włożyć do zamka w drzwiach wejściowych klucz od wewnątrz w taki sposób, że zgłaszający nie mógł się dostać do środka. Podczas interwencji wnioskodawczyni oświadczyła, że nie wpuści uczestnika do mieszkania, ponieważ się go boi. Uczestnik w obecności Policji oddalił się i oświadczył, że będzie spał u znajomego.

dowód:

- pismo KP W. z 14.06.2018 r., k. 110;
- notatka Policji z 21.12.2017 r., k. 14;
- zeznania świadka J. B., protokół rozprawy z 20.04.2018 r., k. 100v-101 .

W sprawie podejrzenia co do stosowania przemocy w mieszkaniu przy ul. (...) we W. na podstawie zgłoszenia wnioskodawczyni dwukrotnie została wszczęta procedura założenia (...), w której jako osobę podejrzaną o to że jest dotknięta przemocą w rodzinie, wskazano B. Ł., zaś jako osobę, co do której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc w rodzinie wskazano uczestnika Y. D.. Po raz pierwszy procedura została wszczęta w maju 2015 r., jednak ze względu na to, że zachowania uczestnika wobec wnioskodawczyni ustaly, zespół interdyscyplinarny zdecydował o zamknięciu procedury. Po raz kolejny grupa robocza została powołana na wniosek KP W. w dniu 10 maja 2017 r., na skutek dokonanego przez wnioskodawczynię w dniu 7 maja 2017 r. zgłoszenia.

Działania Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w ramach powołanej grupy do sierpnia 2017 r. polegały na monitorowaniu sytuacji średnio raz w miesiącu, udzielaniu pomocy finansowej, skierowaniu małoletniego syna A. D. na kolonie, udzielaniu niezbędnego poradnictwa i wsparcia, edukacji na temat przemocy i mechanizmów, motywowaniu do wizyty i psychologa, motywacji uczestnika do życia w trzeźwości. Działania Policji polegały na monitorowaniu sytuacji rodziny średnio raz w miesiącu oraz poinformowaniu o konsekwencjach stosowania przemocy. Zarówno wnioskodawczyni, jak i uczestnik stawali się na posiedzenia grupy roboczej. Na spotkaniu w ramach grupy roboczej w sierpniu 2017 r. wnioskodawczyni zeznała, że sytuacja w domu uległa zmianie, a były konkubent nie stosuje wobec niej przemocy fizycznej i psychicznej. Uczestnik nigdy na spotkanie grupy roboczej nie stawił się pod wpływem alkoholu.

dowód:

- zaświadczenie zespołu interdyscyplinarnego ds. przeciwdziałania przemocy w rodzinie z dnia 24.05.2017 r., k. 6;
- dokumentacja zespołu interdyscyplinarnego ds. przeciwdziałania przemocy w rodzinie, k. 41-73;
- zeznania świadka J. B., protokół rozprawy z 20.04.2018 r., k. 100v-101.

W dniu 8 maja 2017 r. wnioskodawczyni udała się do lekarza rodzinnego, który rozpoznał u wnioskodawczyni stan po pobiciu, RR 100/70 oraz podbiegnięcia krwawe w tkance podskórnej ręki prawej i prawego przedramienia, w tym na przedramieniu zadrapania.

dowód:

- zaświadczenie lekarskie z 8.05.2017 r., k. 7.

W dniu 24 listopada 2017 r. wnioskodawczyni udała się do lekarza rodzinnego, który rozpoznał u wnioskodawczyni uszkodzenia barku prawego, inne przemieszczenia krążka międzykręgowego szyjnego oraz inne postacie skoliozy.

dowód:

- zaświadczenie lekarskie 24.11.2017 r., k. 139.

W dniu 9 listopada 2017 r. wnioskodawczyni podjęła wsparcie psychologiczne w ramach projektu pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem (...) organizowanego przez Stowarzyszenie (...) we W. przy współpracy z Ministerstwem Sprawiedliwości w ramach Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W toku konsultacji psychologicznych stwierdzono zaburzenia depresyjne i lękowe oraz zlecono kontynuację wsparcia psychologicznego.

dowód:

- zaświadczenie z 9.05.2018 r., k. 141.

W dniu 22 grudnia 2017 r. uczestniczka zgłosiła się do lekarza rodzinnego z powodu stłuczenia stopy. W wywiadzie lekarskim podała, że do urazu doszło na skutek uderzenia drzwiami przez uczestnika postępowania. Lekarz rozpoznał u uczestniczki stłuczenie V kości śródstopia lewego z koniecznością dalszej diagnostyki (RTG).

dowód:

- zaświadczenie z 22.12.2017 r., k. 141.

Wnioskodawczyni ma 48 lat. Cierpi na polekową hipoglikemię, a także ubytek słuchu. Z przyczyn uczuleniowych cierpi na dychawicę oskrzelową oraz nieokreśloną przewlekłą zaporową chorobę płuc. Ponadto cierpi na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, skoliozę, oraz dyskopatię kręgosłupa szyjnego. Odczuwa także nasilone dolegliwości bólowe ze strony prawego barku. Dolegliwości te utrzymują się, nie wykazując tendencji do poprawy. Wymaga kontynuowania zabiegów rehabilitacyjnych. We wrześniu 2018 r. i w październiku 2018 r. kontynuowała rehabilitację w zakresie terapii manualnej.

dowód:

- zaświadczenie lekarskie z 26.05.2017 r., k. 8;
- zaświadczenie lekarskie z 19.10.2018 r., k. 157;

- zaświadczenie z 9.10., k. 160.

Wyrokiem z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie z powództwa małoletniego A. D. (1) działającego przez matkę B. Ł. przeciwko Y.'emu D. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu zasądził od pozwanego na rzecz małoletniego powoda alimenty

w wysokości po 800 zł miesięcznie płatne do rąk matki B. Ł. do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności poszczególnej raty począwszy od dnia 6 marca 2017 r.

dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z 16.05.2017 r., sygn. akt III RC 148/17, k. 54.

Postanowieniem z dnia 22 maja 2017 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wydanym w sprawie o sygn. akt III Nsm 300/17 powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej w stosunku do małoletniego A. D. (1) jego matce B. Ł., ograniczając uprawnienia ojca Y. D. do współdecydowania w zakresie edukacji syna, jednocześnie ograniczając władzę rodzicielską B. Ł. i Y. D. nad ich małoletnim synem poprzez ustanowienie nadzoru Sądu nad warunkami bytu i wychowania małoletniego za pośrednictwem okresowych kontroli kuratora sądowego.

Fakt urzędowy, a ponadto dowód:

- postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z 22.05.2017 r., sygn. akt III Nsm 300/17 w aktach postępowania PR 1 Ds. (...).2017.

Syn wnioskodawczyni i uczestnika postępowania, A. D. (2) z inicjatywy wnioskodawczyni w kwietniu 2017 r., będąc wówczas uczniem pierwszej klasy szkoły podstawowej został objęty pomocą psychologiczno – pedagogiczną w formie zajęć socjoterapeutycznych prowadzonych przez psychologa szkolnego. Chłopiec chętnie uczestniczył, angażował się w proponowane ćwiczenia i zadania. Rozumiał zasady obowiązujące na zajęciach i potrafił się do nich dostosować.

dowód:

- informacja o uczniu z 24.05.2017 r., k. 9.

W dniu 10 czerwca 2017 r. w sprawie znęcania się psychicznego i fizycznego nad B. Ł. zostało wszczęte dochodzenie prowadzone pod sygnaturą akt PR 1 Ds. 1790.2018 przez KP W. pod nadzorem Prokuratury Rejonowej W.. Postępowanie jest w toku.

dowód:

- zaświadczenie KP W., k. 10.

W dniu 10 sierpnia 2017 r. uczestnik postępowania złożył do Prokuratury Rejonowej dla (...) zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa w sprawie znęcania się psychicznego

w okresie od listopada 2014 r. w mieszkaniu przy ul. (...) we (...)nad Y.D. przez ustaloną osobę poprzez wszczynanie awantur w domu, wyzywanie słowami wulgarnymi, ośmieszanie, krytykowanie, poniżanie oraz ośmieszanie, tj. o czyn z art. 207 § 7 k.k. Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. 1 Ds. (...).2017 postępowanie w sprawie zostało umorzone wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. Na przedmiotowe postanowienie uczestnik postępowania złożył zażalenie. Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, sygn. akt II Kp 230/18 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

dowód:

- dokumenty znajdujące się w aktach sprawy 1 Ds. (...)2017, w tym zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, postanowienie z dnia 13.12.2017 r. o umorzeniu dochodzenia, postanowienie z dnia 28.08.2018 r. o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

Wnioskodawczyni jest osobą bezrobotną. W obawie o pogorszenie stanu zdrowia nie podejmuje starań w celu uzyskania zatrudnienia. Regularnie korzysta z pomocy społecznej, otrzymując zasiłki celowe z przeznaczeniem na zakup żywności, środków czystości, leków, odzieży, obuwia oraz opłat mieszkaniowych. Na dzień 31 grudnia 2017 r. saldo zadłużenia lokalu przy ul. (...) we W. wynosiło – 1.793,03 zł.

dowód:

- decyzje MOPS, k. 15-22.

Uczestnik Y. D. pozostaje zatrudniony od 1 listopada 2013 r. w firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., początkowo na stanowisku robotnik magazynowy, obecnie po uzyskaniu w 2014 r. uprawnień na stanowisku magazynier jeżdżąc na wózku widłowym.

W ocenie pracodawcy jest osobą dobrze zorganizowaną, precyzyjną i odpowiedzialną, a ponadto osobą otwartą i przyjaźnie nastawioną do otoczenia. Wśród współpracowników cieszy się dobrą opinią. Nigdy nie została na niego podczas zatrudnienia nałożona jakakolwiek kara dyscyplinarna, czy porządkowa jak również nigdy nie zjawiał się w pracy po użyciu alkoholu.

dowód:

- opinia o pracowniku z 7.08.2018 r., k. 134.

Na wniosek Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych we W. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu postanowieniem z dnia 12 października 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III RNs 1184/15 zobowiązał uczestnika postępowania Y. D. do poddania się leczeniu odwykowemu w zakładzie leczenia odwykowego o charakterze stacjonarnym. Na wniosek uczestnika postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu zmienił system leczenia odwykowego ze stacjonarnego na niestacjonarne w poradni.

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach sprawy III RNs 1184/15, w tym postanowienia z dnia 12.10.2015 r., postanowienia z dnia 18.04.2016 r., opinii biegłych (...) 120/15;
- dokumenty zgromadzone w aktach sprawy związkowej III RNs 250/16, w tym wniosku z dnia 4.02.2016 r., postanowienia z dnia 18.04.2016 r., .

W dniu 11 sierpnia 2016 r. uczestnik ukończył program terapii podstawowej prowadzony przez (...) od (...).

dowód:

- zaświadczenie z 11.08.2016 r., k. 138.

Od września 2017 r. uczestnik nie mieszka na stałe w mieszkaniu przy ul. (...) we W., od tego czasu przychodzi co raz rzadziej, przebywa w mieszkaniu, nocując przez kilka dni w odstępach kilkutygodniowych, głównie przed spotkaniem grupy roboczej lub przed terminem rozprawy sądowej. Wizyty uczestnika w mieszkaniu wzbudzały u wnioskodawczyni lęk i niepokój, szczególnie gdy miały miejsce w późnych godzinach wieczornych. Niekiedy nocowała u niej córka na prośbę wnioskodawczyni z powodu lęku. Wnioskodawczyni sprzeciwiała się korzystaniu przez uczestnika

z mieszkania, wobec zaprzestania partycypowania przez niego w kosztach jego utrzymania. Denerwował ją nieporządek panujący w pokoju zajmowanym przez uczestnika, a także jego brak higieny osobistej. Między byłymi partnerami dochodziło również do konfliktów na tle sposobu wychowania syna. Wnioskodawczyni sprzeciwiała się spędzaniu przez uczestnika czasu z ich synem A. po godzinie 22.00, polegającego na oglądaniu telewizji i graniu w gry na telefonie komórkowym. Sprzeciwiała się również spędzaniu czasu przez uczestnika z A., gdy uczestnik był nietrzeźwy. Uczestnik odbierał sprzeciw wnioskodawczyni, jako próbę nastawienia dziecka przeciwko niemu. Podczas kilkudniowych pobytów w mieszkaniu między wnioskodawczynią a uczestnikiem często dochodziło do awantur, których świadkiem był małoletni syn stron.

dowód:

- zeznania świadka A. Ł., protokół rozprawy z dnia 20.04.2018 r., k. 101v-103v;
- zeznania świadka A. Ł., protokół rozprawy z dnia 11.09.2018 r., czas nagrania: 00:04:06-00:19:04, k. 142-142v;
- przesłuchanie wnioskodawczyni B. Ł., protokół rozprawy z dnia 11.09.2018 r., czas nagrania: 00:20:06-01:33:55, k. 142v-144v;
- przesłuchanie wnioskodawczyni B. Ł., protokół rozprawy z dnia 9.11.2018 r., czas nagrania: 00:05:24-00:44:41, k. 162-163;
- przesłuchanie uczestnika Y. D., protokół rozprawy z dnia 9.11.2018 r., czas nagrania: 00:44:52-03:04:48, k. 163-166.

W listopadzie 2018 r. wnioskodawczyni wymieniła zamki oraz drzwi wejściowe do mieszkania przy ul. (...). Uczestnik nie posiada nowego kompletu kluczy. Całkowicie zaprzestał przebywania w zajmowanym przez wnioskodawczynię mieszkaniu. Jego kontakty z synem są ograniczone.

dowód:

- przesłuchanie wnioskodawczyni B. Ł., protokół rozprawy z dnia 11.09.2018 r., czas nagrania: 00:20:06-01:33:55, k. 142v-144v;
- przesłuchanie wnioskodawczyni B. Ł., protokół rozprawy z dnia 9.11.2018 r., czas nagrania: 00:05:24-00:44:41, k. 162-163;
- przesłuchanie uczestnika Y. D., protokół rozprawy z dnia 9.11.2018 r., czas nagrania: 00:44:52-03:04:48, k. 163-166.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się na dowodach zgromadzonych w aktach sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu o sygn. II K 1401/14, w aktach sprawy Prokuratury Rejonowej dla (...) o sygn. 1 Ds. (...)2017, aktach sprawy przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, sygn. XIII RNs 1184/15, dowodach z dokumentów przedłożonych przez obie strony, jak również zeznaniach świadków oraz wyjaśnieniach stron, w zakresie w jakim były spójne i wzajemnie się uzupełniały.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom uczestnika, że nie nadużywał alkoholu albowiem co innego wynika z notatek z interwencji Policji w mieszkaniu stron dołączonych do sprawy, z decyzji Sądu o przymusowym leczeniu uczestnika, a także z zeznań świadka A. Ł. i wyjaśnień wnioskodawczyni, którym Sąd dał wiarę w tym zakresie. Na podstawie materiału zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił ponadto, że pomiędzy stronami dochodziło do częstych kłótni

wywołanych na tle wspólnego zamieszkiwania oraz opieki na wspólnym małoletnim synem. Wnioskodawczyni miała pretensje do uczestnika o zbyt późne przychodzenie do domu i to po spożyciu alkoholu, a także o bawienie się z dzieckiem, w godzinach kiedy dziecko powinno już spać, nastawianie syna przeciwko niej, picie alkoholu w obecności dziecka. Twierdziła, że uczestnik ją wyzywał, kierował wobec niej groźby, krytykował i poniżał. Zarzucała uczestnikowi pozostawianie nieporządku oraz brak higieny osobistej, brak dokładania się do opłat za mieszkanie oraz opłacania alimentów na syna. Podczas sytuacji konfliktowych dochodziło do przepychanek pomiędzy stronami, uczestnik szturchnął wnioskodawczynię łokciem powodując nieraz siniaki na rękach, spowodował powstanie obrażeń ciała wnioskodawczyni w postaci uszkodzenia barku oraz stopy, Uczestnik nie kwestionował powstania tych obrażeń, natomiast kwestionował swoją winę w ich powstaniu. Wszystkie te okoliczności świadczą o tym, że od dłuższego czasu relacje między stronami nie są dobre, a zachowanie uczestnika wobec wnioskodawczyni można zakwalifikować jako stosowanie przemocy. Z zaświadczenia psychologa M. O. wynika, że wnioskodawczyni z uwagi na sytuację w domu z uczestnikiem przejawia zaburzenia depresyjne i lękowe, a wyleczenie wymaga odizolowania od uczestnika będącego sprawcą przemocy. Wnioskodawczyni wskazywała na to, że boi się zbliżających terminów rozpraw, bo wtedy uczestnik przychodzi do mieszkania. Wnioskodawczyni już w 2013 r. składała doniesienie o możliwości popełnienia przez uczestnika przestępstwa znęcania się psychicznego i fizycznego oraz gróźb karalnych, ale wniosek wycofała z uwagi na prośby uczestnika i obietnice że się zmieni.

Zgodnie z przepisem art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (tj. Dz.U. z 2015 r. poz. 1390 ze zm., dalej jako: u.p.p.r.), jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania.

Obowiązek opuszczenia mieszkania może zostać orzeczony w stosunku do członka rodziny, a zatem osoby objętej definicją ustawową zawartą w art. 2 pkt 1 cytowanej powyżej ustawy. Zgodnie z art. 2 pkt 1 u.p.p.r. członkiem rodziny jest osoba najbliższą w rozumieniu art. 115 § 11 k.k. (małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu), a także inna osoba wspólnie zamieszkująca lub gospodarująca.

Przesłanką do żądania, aby sąd zobowiązał członka rodziny do opuszczenia mieszkania, jest zachowanie członka rodziny polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie, które czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie. Zgodnie z definicją ustawową, zawartą w art. 2 pkt 2 u.p.p.r. przez przemoc w rodzinie należy rozumieć jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób bliskich (wymienionych w pkt 1), w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, netykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą. Wskazać przy tym należy, iż żądanie zobowiązania przez sąd danej osoby do opuszczenia mieszkania przysługuje osobie dotkniętej przemocą w rodzinie niezależnie od tego, czy sprawcy tej przemocy można zarzucić popełnienie przestępstwa. Niezbędne do wydania orzeczenia o nakazaniu opuszczenia lokalu jest również uznanie przez sąd, że stosowanie przemocy powoduje szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie.

Wspólnie zajmowane mieszkanie (o którym mowa w art. 11a ust. 1 u.p.p.r.) to każde mieszkanie, które członkowie rodziny wspólnie zajmują, tj. zamieszkują w nim i korzystają z niego. Przesłanką do wydania przez sąd orzeczenia o zobowiązaniu do opuszczenia mieszkania jest bowiem fakt, że członek rodziny czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie.

W rozpoznawanej sprawie Sąd uznał, iż w dacie orzekania nie zachodziła przesłanka wspólnego zajmowania mieszkania. Literalne brzmienie art. 11 a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie wskazuje na wymóg „wspólnego zamieszkiwania” osób, co należy interpretować jako konieczność ich aktualnego (tzn. na dzień złożenia wniosku, jak również na dzień wydawania orzeczenia) przebywania

w danym lokalu, choć z intencją stałego tam pobytu, nie tylko okazjonalnych odwiedzin. Jednocześnie tymczasowe opuszczenie mieszkania przez jego lokatora w związku z koniecznością zrealizowania pewnego obowiązku, bądź na skutek zaistnienia określonej okoliczności stanu faktycznego nie świadczy

o wyprowadzeniu się przez niego z mieszkania na stałe. O tym decyduje bowiem wola danej osoba

– w odpowiedni sposób zmanifestowana. Należy mieć także na względzie funkcjonalne znaczenie normy z art. 11 a u.p.p.r. oraz istotę całego aktu prawnego w jakim jest ona zawarta. Przepisy ustawy

o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie mają na celu odizolowanie osób doznających przemocy fizycznej lub psychicznej od członków rodziny, którzy dopuszczają się wobec nich niedopuszczalnego zachowania, także przeciwdziałanie sytuacjom, w którym ofiary przemocy na skutek postępowania sprawcy są zmuszone do ucieczki, opuszczenia mieszkania stanowiącego ich jedyne miejsce zamieszkania. Odnosząc powyższe do stanu faktycznego niniejszej sprawy stwierdzić należy, że wprawdzie w dacie złożenia wniosku uczestnik sporadycznie przebywał przez kilka dni w zajmowanym przez uczestniczkę mieszkaniu, podczas których dochodziło między stronami do awantur zakończonych interwencją Policji, w dniu 20 grudnia 2017 r., jednak z biegiem czasu wizyty uczestnika stały się co raz rzadsze, zaś w chwili orzekania mającej decydujące znaczenie przy wydawaniu orzeczenia uczestnik całkowicie zaprzestał wizyt w mieszkaniu,

a także kontaktów z małoletnim synem. Okoliczność tę potwierdziła wprost sama wnioskodawczyni, jak również uczestnik postępowania, chociaż wskazywał na to, że to wnioskodawczyni uniemożliwiła mu przychodzenie do mieszkania wymieniając drzwi, a tym samym zamki w drzwiach. Uczestnik nowego kompletu kluczy nie posiada. Należy przy tym zauważyć, że coraz rzadsze przebywanie uczestnika

w mieszkaniu przy ul. (...) we W., a następnie opuszczenie przez uczestnika wspólnie zajmowanego mieszkania było jego samodzielną decyzją, a wnioskodawczyni wymieniła zamki po przeszło roku od faktycznego opuszczenia mieszkania przez uczestnika. Uczestnik nie wskazywał na to, aby występował do sądu z powództwem o przywrócenie utraconego posiadania.

Z powyższego względu wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że w przeszłości Y. D. dopuszczał się zachowań prowadzących do naruszenia dóbr osobistych wnioskodawczyni B. Ł.. Powyższe jednoznacznie wynika z materiału zgromadzonego w sprawie, w tym notatek Policji sporządzonych po interwencjach w dniach 3 marca 2015 r., 29 kwietnia 2015 r., 7 maja 2017 r., 20 grudnia 2017 r. Awantury, używanie przez uczestnika w stosunku do wnioskodawczyni słów powszechnie uznawanych za obelżywe, naruszanie nietykalności cielesnej wnioskodawczyni oraz nadużywanie alkoholu przez uczestnika mogły negatywnie wpływać na poczucie bezpieczeństwa wnioskodawczyni.

Od wszczęcia postępowania do dnia zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie, kontakty między stronami ulegały osłabieniu. Ponadto stopniowo w związku z zaniechaniem pojawiania się uczestnika w mieszkaniu przy ul. (...) co raz rzadziej dochodziło do sytuacji, które świadczyłyby o stosowaniu przemocy w rodzinie.

Nakaz opuszczenia lokalu przez sprawcę przemocy ukierunkowany jest na zapewnienie bezpieczeństwa ofiarom przemocy w rodzinie i służyć ma odseparowaniu osoby dotkniętej przemocą w rodzinie od osoby stosującej przemoc. Sąd nie ma wątpliwości, że instytucja zobowiązania do opuszczenia lokalu przewidziana przepisami ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie mogłaby mieć zastosowanie w sprawie, jeśli na dzień zamknięcia rozprawy strony w dalszym ciągu wspólnie zamieszkiwały. Wówczas bowiem istniałaby realna potrzeba ochrony życia i zdrowia wnioskodawcy przed zagrożeniem ze strony uczestnika. Sąd nie dopatrył się aktualnego zagrożenia ze strony uczestnika dla wnioskodawczyni ze względu na odpadnięcie przesłanki wspólnego zamieszkiwania.

W świetle powyższego Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie nie zachodzi podstawa do uwzględnienia rozpatrywanego wniosku, przez co orzeczono jak w punkcie I postanowienia.

W punkcie II sentencji postanowienia Sąd odstąpił od obciążania wnioskodawczyni kosztami postępowania, działając w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem w wypadkach szczególnie

uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawia sędziemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu (postanowienie SN z dnia 24 października 2013 r., IV CZ 61/13, LEX nr 1389013). Sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia – na podstawie art. 102 k.p.c. – od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (wyrok SA w Łodzi z dnia 21 listopada 2013 r., I ACa 672/13, LEX nr 1394250). Zdaniem Sądu za odstąpieniem od obciążenia wnioskodawczyni obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania przemawia fakt, że na dzień wystąpienia przez wnioskodawczynię z wnioskiem części podniesionych przez nią zarzutów nie sposób było odmówić słuszności, a o oddaleniu wniosku w głównej mierze przesądziło odpadnięcie przesłanki wspólnego zamieszkiwania w toku sprawy.

Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie III postanowienia sąd oparł na przepisie

§ 4 i § 10 pkt 6 (stosowany w oparciu o § 5 jako wskazujący sprawę zbliżonego rodzaju) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016.1714), przyznając od Skarbu Państwa na rzecz adwokata kwotę 295,20 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce.

Z powyższych względów zaliczył nieuiszczone koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.